

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

7 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk (przewodniczący)

SSN Maciej Kowalski (sprawozdawca)

SSN Mariusz Załucki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 7 maja 2025 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej Bank w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 1 lutego 2022 r., VI ACa 272/21,

w sprawie z powództwa D. P. i E. P.

przeciwko Bank w W.

o ustalenie i zapłatę,

1. oddala skargę kasacyjną;

**2. zasądza od Bank w W. na rzecz D. P. i E. P. po 2700 złotych
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Maciej Kowalski

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

Mariusz Załucki

(a.z.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 1 lutego 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację pozwanego Bank w W. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 2 lutego 2021 r., którym Sąd ten ustalił, że umowa kredytu mieszkaniowego z 4 marca 2008 r., zawarta pomiędzy pozwanym a powodami D. P. i E. P., jest nieważna i oddalił powództwo w pozostałej części.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, z których wynikało, że strony łączyła umowa kredytu hipotecznego zawarta 4 marca 2008 r., na mocy której pozwany udzielił powodom kredytu w wysokości 115 629 franków szwajcarskich (CHF). W umowie przewidziano, że kwota kredytu wyrażonego w CHF/EUR/USD miała być wypłacona w złotych wg kursu kupna danej waluty, zgodnie z obowiązującą w banku w dniu uruchomienia kredytu/ transzy kredytu tabelą kursów walut dla produktów hipotecznych. Zgodnie z umową kapitał, odsetki oraz inne zobowiązania z tytułu kredytu wyrażone w walucie obcej miały być spłacane w PLN jako równowartość kwoty podanej w walucie i przeliczonej wg kursu sprzedaży waluty zgodnie z obowiązującą w banku w dniu spłaty tabelą kursów walut dla produktów hipotecznych.

Powodowie złożyli, na przedstawionym im przez pracownika pozwanego formularzu oświadczenie, że znane jest im ryzyko wynikające ze zmiany kursu waluty obcej. Oświadczyli także, że są świadomi, iż w przypadku wzrostu kursu CHF w stosunku do złotego nastąpi odpowiedni wzrost ich zadłużenia wobec banku z tytułu zaciągniętego kredytu, co może spowodować, że ustanowione prawne zabezpieczenie stanie się niewystarczające, a ich zdolność do obsługi zadłużenia ulegnie pogorszeniu.

Sporna umowa została zawarta według standardowego wzorca umownego stosowanego przez bank. Jej postanowienia dotyczące mechanizmu denominacji nie były indywidualnie uzgadniane między stronami.

Dnia 19 grudnia 2011 r. strony zawarły aneks nr 2 do umowy, w którym ustaliły zasady spłaty kredytu w walucie. Spłaty kapitału i odsetek dokonywane w PLN w dalszym ciągu miały być przeliczne na CHF według kursu sprzedaży waluty zgodnie z tabelą kursów walut dla produktów hipotecznych.

Pismem z 19 lutego 2018 r. powodowie złożyli do banku reklamację, wzywając jednocześnie do usunięcia z treści umowy bliżej wskazanych postanowień stanowiących klauzule abuzywne oraz innych postanowień wskazujących na waloryzowanie kwoty kredytu do CHF. Pismem z 7 marca 2018 r. pozwany odmówił wskazując, że zawarte w umowie postanowienia nie są abuzywne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego strony zawarły umowę o kredyt denominowany, a zawarte w nim klauzule przeliczeniowe stanowiły postanowienia niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ k.c. w zw. z art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (dalej: „dyrektywa 93/13”) Postanowienia te nie były indywidualnie uzgodnione z powodami w rozumieniu art. 385¹ § 3 k.c. i umożliwiały bankowi dowolne i niczym nie ograniczone kształtowanie kursu CHF a tym samym arbitralne ustalanie wysokości zobowiązania powodów wobec banku.

W konsekwencji Sąd ten uznał, że nie wiążą powodów jako nietransparentne, rażąco naruszające ich interesy oraz obarczające nieprzewidywalnym ryzykiem, postanowienia umowy przewidujące, że kredyt zostanie wypłacony w PLN według kursu kupna CHF wynikającego z tabeli kursów waluty obcej w banku w chwili wypłaty/ uruchomienia oraz stanowiące, że spłata kredytu następuje w PLN jako równowartość kwoty podanej w harmonogramie w CHF po przeliczeniu według kursu sprzedaży CHF obowiązującym u pozwanego w chwili spłaty.

Sąd Apelacyjny uznał, że powyższe postanowienia wpływają w sposób istotny na treść obowiązku kredytobiorców i wobec stanowczego, świadomego i konsekwentnego żądania powodów uznania ich za abuzywne w połączeniu z oświadczeniem złożonymi w toku postępowania sądowego co do pełnej świadomości konsekwencji wynikających ze stwierdzenia upadku (nieważności) spornej umowy, przyjął, że nie ma podstaw do utrzymania jej w mocy po wyeliminowaniu klauzul abuzywnych. Nie można zamienić kredytu powiązanego z walutą obcą w kredyt złotowy oprocentowany stawką WIBOR, gdyż nie było to objęte wolą stron wyrażoną w umowie oraz że nie jest także możliwe uzupełnianie umowy na podstawie art. 56 k.c., odwołującym się do zasad współżycia społecznego

i ustalonych zwyczajów, czy też art. 358 k.c., albo kursem średnim NBP na podstawie zwyczaju (art. 354 k.c.).

Dodatkowo w ocenie Sądu drugiej instancji sposób określenia wysokości zobowiązania, który naruszał zasadę transparentności, słuszności kontraktowej był także sprzeczny z zasadą swobody umów i naruszał art. 353¹ k.c.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pozwany zarzucił naruszenie:

1) art. 58 § 1 w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (dalej: „pr.bank.”) w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy kredytu; 2) art. 385¹ § 1 w zw. z 65 § 2 k.c., wszystkich w związku z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, 3) art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c. w zw. z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, 4) art. 385¹ § 1 i 2 k.c., 5) art. 69 ust. 3 pr.bank. i art. 65 oraz art. 358 § 2 k.c., wszystkich w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13, 6) art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz w zw. z motywem dwudziestym pierwszym dyrektywy 93/13, 7) art. 327¹ § 1 pkt 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., 8) art. 189 k.p.c.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i w części poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego - to jest w zakresie punktu I. oraz III. i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, jak również o uchylenie w części wyroku Sądu Okręgowego - to jest w zakresie punktu I. oraz III. i o przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty skargi kasacyjnej nie są zasadne.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu dotyczącego przepisów postępowania należy podnieść, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż naruszenie art. 327¹ § 1 k.p.c. stanowi usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej wówczas, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera oczywiste braki, które uniemożliwiają przeprowadzenie efektywnej kontroli kasacyjnej. Podkreśla się, że uzasadnienie wyroku jest sporządzane po wydaniu wyroku, a zatem wynik sprawy

z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia wyroku uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a także w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (zob. np. wyrok SN z 14 listopada 2023 r., II CSKP 125/22, i cytowane tam orzecznictwo). W badanej sprawie sytuacja taka nie zachodzi.

W judykaturze Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości możliwość stosowania powództwa z art. 189 k.p.c. w sprawach dotyczących kredytów frankowych (zob. np.: wyroki SN: z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22; z 19 maja 2022 r., II CSKP 797/22; z 18 maja 2022 r., II CSKP 1030/22,). Tym samym zarzut, że Sąd Apelacyjny naruszył powyższą regulację nie znajduje uzasadnionych podstaw.

W czasie, gdy strony zawarły umowę kredytową prawo bankowe nie zawierało uregulowań, które by odnosiły się do umów kredytu indeksowanego lub denominowanego w walucie obcej, co nie wyklucza jednak uznania takich umów za dopuszczalne w świetle art. 353¹ k.c. i ustalenia wymagań, jakim powinny odpowiadać oraz skutków ich niezachowania na podstawie reguł ogólnych prawa zobowiązań (zob. wyroki SN z dnia 24 stycznia 2024 r., II CSKP 1547/22, i z 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nie jest wyłączone uznanie abuzywnego postanowienia umownego jako sprzecznego z zasadami współżycia społecznego lub sprzecznego z naturą stosunku prawnego, jednakże samo postanowienie umowne przyznające bankowi uprawnienie do posługiwania się tabelą określającą kurs waluty, nie pozostaje w sprzeczności z zasadą swobody umów, nie narusza zasad współżycia społecznego i nie jest sprzeczne z naturą zobowiązania wynikającego z zawarcia umowy kredytowej (art. 353¹ k.c.). Podobnie należy ocenić zamieszczenie w umowie kredytowej klauzuli przeliczeniowej służącej określeniu wysokości zobowiązania kredytobiorcy przy wykorzystaniu kursu takiej waluty jak CHF (zob. np. wyrok SN z 10 stycznia 2025 r., II CSKP 2111/22).

Powyższe nie może jednak prowadzić do uznania, że doszło do naruszenia art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 69 pr.bank., gdyż zasadniczą podstawą rozstrzygnięcia przyjętą przez Sąd Apelacyjny były inne regulacje, o czym poniżej.

Nietrafne są także zarzuty skargi kasacyjnej oparte na założeniu, że możliwe jest wyodrębnienie i dokonanie samodzielnej oceny klauzuli ryzyka walutowego i klauzuli spreadu walutowego składających się łącznie na zawartą w spornej umowie klauzulę przeliczeniową.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już, że klauzula ryzyka walutowego nie może funkcjonować bez klauzuli kursowej określającej przeliczenie zobowiązań stron celem ustalenia wysokości ich świadczenia. Z kolei klauzula spreadowa nie ma racji bytu w umowie, w której nie zastosowano mechanizmu przeliczeniowego i wynikającej z niego narażenia konsumenta na ryzyko kursowe. W konsekwencji klauzule te, składające się na przyjęty w umowach kredytowych mechanizm przeliczeniowy, są ze sobą ściśle powiązane (zob. uzasadnienie uchwały całego składu Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, OSNC 2024, nr 12, poz. 118, i przywołane tam orzecznictwo).

W analizowanej umowie występują obydwa rodzaje powyższych klauzul i Sąd Apelacyjny dokonał ich oceny pod względem abuzywności, odwołując się do przesłanek określonych w art. 385¹ § 1 k.c. Powiązanie postanowień zawartej umowy z walutą obcą było przedmiotem jego analizy bez ograniczenia wyłącznie do klauzuli spreadowej. Postanowienia te nie zawierały opisu mechanizmu waloryzacji, na podstawie którego powodowie mogli samodzielnie oszacować konsekwencje ekonomiczne zawartej umowy. Oznacza to, że bankowi została pozostawiona dowolność w zakresie wyboru kryteriów ustalania swoich tabel kursowych, a przez to kształtowania wysokości zobowiązania powodów.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, że postanowienia umowy (regulaminu), określające zarówno zasady przeliczenia kwoty udzielonego kredytu na złotówki przy wypłacie kredytu, jak i spłacanych rat na walutę obcą, pozwalające bankowi swobodnie kształtować kurs waluty obcej, mają charakter niedozwolonych postanowień umownych. Takie klauzule mają charakter abuzywny,

bowiem kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Sprzeczność z dobrymi obyczajami i naruszenie interesów konsumenta polega w tym przypadku na uzależnieniu wysokości świadczenia banku oraz wysokości świadczenia konsumenta od swobodnej decyzji banku. Zarówno przeliczenie kwoty kredytu na złotówki w chwili jego wypłaty, jak i przeliczenie odwrotne w chwili wymagalności poszczególnych spłacanych rat, służy bowiem określeniu wysokości świadczenia konsumenta. Takie uregulowanie umowne należy uznać za niedopuszczalne, niezależnie od tego, czy swoboda banku w ustaleniu kursu jest pełna, czy też w jakiś sposób ograniczona, np. w razie wprowadzenia możliwych maksymalnych odchyleń od kursu ustalanego z wykorzystaniem obiektywnych kryteriów. Określenie wysokości należności obciążającej kredytobiorcę w umowie kredytu powiązanego z walutą obcą z odwołaniem do kursu waluty obcej ustalanego jednostronnie przez bank bez wskazania obiektywnych kryteriów jego oznaczania jest nietransparentne, pozostawia pole do arbitralnego działania banku i w ten sposób obarcza kredytobiorcę nieprzewidywalnym ryzykiem oraz narusza równorzędność stron umowy kredytu. W konsekwencji, postanowienia takie są niedopuszczalne, a ich bezskuteczność może prowadzić do upadku umowy w całości (zob. np. wyroki SN: z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22; z 9 września 2022 r., II CSKP 794/22; z 12 grudnia 2023 r., II CSKP 1549/22).

Obecnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje trafne stanowisko, że klauzula indeksacyjna określa główne świadczenia stron. Za postanowienia umowne mieszczące się w pojęciu „głównego przedmiotu umowy” w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy uważać te, które określają podstawowe świadczenia w ramach danej umowy i które z tego względu charakteryzują tę umowę. Za takie uznawane są również postanowienia określane jako „klauzule ryzyka walutowego”, które wiążą się z obciążeniem kredytobiorcy - konsumenta ryzykiem zmiany kursu waluty i związanym z tym ryzykiem zwiększeniem kosztu kredytu (zob. orzeczenia przytoczone w uzasadnieniu uchwały SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, oraz wyroki TSUE: z 30 kwietnia 2014 r., C-26/13, Kásler i Káslerné Rábai; z 26 lutego 2015 r., C-143/13, Matei; z 23 kwietnia 2015 r., C-96/14, Van Hove; z 20 września 2017 r., C-186/16, Andriciuc i in.; z 20 września 2018 r., C-51/17, OTP Bank i OTP

Factoring; z 14 marca 2019 r., C-118/17, Dunai; z 3 października 2019 r., C-260/18, Dziubak).

Postanowienia określające główne świadczenia stron nie podlegają kontroli pod kątem ich abuzywności pod warunkiem, że zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c.). Takie rozwiązanie, wywodzące się z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, opiera się na założeniu, zgodnie z którym postanowienia określające główne świadczenia stron zazwyczaj odzwierciedlają rzeczywistą wolę konsumenta, gdyż do ich treści strony przywiązują z reguły największą wagę i zasada ochrony konsumenta musi ustąpić ogólnej zasadzie autonomii woli obowiązującej w prawie cywilnym. Wyłączenie spod kontroli nie może jednak obejmować postanowień nietransparentnych, gdyż w ich przypadku konsument nie ma możliwości łatwej oceny rozmiarów swojego świadczenia i jego relacji do rozmiarów świadczenia drugiej strony (zob. wyrok SN z 22 listopada 2023 r., II CSKP 184/23).

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyjaśniono, że wymóg wyrażenia warunku umownego prostym i zrozumiałym językiem nakazuje, by umowa przedstawiała w sposób przejrzysty konkretne działanie mechanizmu, do którego odnosi się ów warunek, a także, w zależności od przypadku, związek między tym mechanizmem a mechanizmem przewidzianym w innych warunkach, tak by konsument był w stanie oszacować, w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wpływające dla niego z tej umowy konsekwencje ekonomiczne (zob. wyroki SN: z 4 czerwca 2024 r., II CSKP 149/24; z 6 grudnia 2024 r., II CSKP 827/23, i cytowane tam orzeczenia TSUE). Innymi słowy umowa musi zawierać takie postanowienia, które pozwalają ustalić treść stosunku zobowiązaniowego – w szczególności rozmiar przyszłego świadczenia konsumenta przy wykorzystaniu zobiektywizowanych kryteriów. Nie chodzi tu zatem wyłącznie o jednoznaczność językową umowy (zob. m.in. wyrok SN z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22, i tam powołane orzecznictwo).

Nie budzi wątpliwości, że sporne klauzule przeliczeniowe zamieszczone w umowie kredytu opisanych powyżej kryteriów nie spełniają – nie została one bowiem jednoznacznie sformułowana. Na ich podstawie bank mógł ze znaczną dozą swobody ustalić wysokość oddanej do dyspozycji powodów kwoty kredytu

w złotych, a powodowie nie byli w stanie oszacować kwoty, którą mieli obowiązek świadczyć, gdyż zasady przewalutowania określał jednostronnie bank.

W tym kontekście należy podnieść, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nie jest wystarczające wskazanie w umowie, że ryzyko związane z zmianą kursu waluty ponosi kredytobiorca oraz odebranie od niego oświadczenia o standardowej treści, że został poinformowany o ponoszeniu ryzyka wynikającego ze zmiany kursu waluty oraz przyjął do wiadomości i akceptuje to ryzyko. Wprowadzenie do umowy kredytu zawieranej na wiele lat mechanizmu działania ryzyka kursowego, wymagało szczególnej staranności banku w zakresie wyraźnego wskazania zagrożeń wiążących się z oferowanym kredytem, tak by konsument miał pełne rozeznanie konsekwencji ekonomicznych zawieranej umowy. W takim stanie rzeczy przedkontraktowy obowiązek informacyjny w zakresie ryzyka kursowego powinien zostać wykonany w sposób jednoznacznie i zrozumiale unaoczniający konsumentowi, który z reguły posiada elementarną znajomość rynku finansowego, że zaciągnięcie tego rodzaju kredytu jest bardzo ryzykowne (zob. wyroki SN z 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18, i z 14 lutego 2025 r., II CSKP 917/23).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że przepisy o niedozwolonych postanowieniach umownych stanowią regulację szczególną w stosunku do art. 58 § 2 k.c. przewidującego nieważność czynności prawnej sprzecznej z wymienionymi w tym przepisie czynnikami (zob. uchwała SN z 28 kwietnia 2022 r., III CZP 40/22, OSNC 2022, nr 11, poz. 109; wyroki SN z 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16; z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22; z 13 listopada 2024 r., II CSKP 555/24; z 14 lutego 2025 r., II CSKP 1996/22).

Konsekwencją stwierdzenia, że dane postanowienie umowne ma charakter niedozwolony w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., jest działająca *ex lege* sankcja bezskuteczności niedozwolonego postanowienia. Wyeliminowanie z łączącej strony umowy kredytu denominowanego niedozwolonych postanowień umownych określających zasady przeliczania udzielonego kredytu na złote polskie oraz spłat na CHF wymaga zatem oceny, czy umowa w pozostałym zakresie jest możliwa do utrzymania. Sąd Apelacyjny dokonał takiej oceny i jest ona zgodna z poglądami Sądu

Najwyższego oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej prezentowanymi w tej materii.

Za niezasadne należy zatem uznać zarzuty pozwanego banku oparte na przekonaniu, że po usunięciu z umowy kredytu abuzywnych postanowień umownych, które nie wiążą powodów (konsumentów), możliwe jest wprowadzenie w ich miejsce innego mechanizmu określającego sposób ustalania kursu waluty obcej, dzięki czemu umowa bez przeszkód może nadal funkcjonować w obrocie oraz zmierzające do podważenia stanowiska przyjętego w zaskarżonym wyroku, że umowa jest nieważna. Bezzasadność zarzutów tego rodzaju wynika jednoznacznie z przywołanej już uchwały SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, w której przyjęto m.in., że w razie uznania, iż postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów. W uchwale tej Sąd Najwyższy stwierdził ponadto, że w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie. Na podstawie art. 87 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym uchwała ta ma moc zasady prawnej i wiąże Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie.

Powyższa uchwała potwierdziła wcześniejsze orzecznictwo Sądu Najwyższego, w którym przyjęto, że nie ma możliwości wypełnienia luki w umowie, powstałej na skutek usunięcia z niej klauzuli przeliczeniowej (art. 385¹ § 1 k.c.), przez odwołanie się do mechanizmu ustalania kursu walutowego przewidzianego w art. 358 § 2 k.c., tj. przyjęcia na potrzeby wyliczeń średniego kursu NBP. Potwierdziła również dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym wejście w życie ustawy z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, czyli tzw. ustawy antyspreadowej, którą dodano ustęp 3 do art. 69 pr.bank., w żaden sposób nie wpłynęło na ocenę abuzywności postanowień we wcześniej zawartych umowach kredytu i ich konsekwencji na byt tych umów.

Odzwierciedla także dominujący w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że w przypadku umowy kredytu denominowanego kursem CHF, po wyeliminowaniu z niej klauzul przeliczeniowych, nie jest możliwe utrzymanie takiej umowy w mocy ani jako umowy kredytu walutowego w CHF, ani jako umowy, w której kwota kredytu wyrażona byłaby w złotych polskich oprocentowanym według stawki referencyjnej WIBOR.

Z tych przyczyn skarga kasacyjna podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Maciej Kowalski

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

Mariusz Załucki

(a.z.)

[a.ł]